

Megkaptam én is őket az üvegemmel: Az oroszok háromnegyed része fogságba esett, a többiek menekülnek az óriás halántékán. Négy tarackgránát gőzölög köztük, s hrapnellek robbannak szét a fejük fölött. Egy vezérkari százados leadja telefonon a jelentést:

— A domb meg van tisztítva az ellenségtől. Kétszáz fogoly közeledik kettős rendekben. Az elfoglalt állásba tábori őrsöket küldök.

— Nem, a győzelmes csapatok a domb lábánál maradnak. Főnt nagyon exponálva volnának s ki lehetnének téve egy éjjeli támasznak.

Lassankint leszáll az est. A megfigyelők előlről jelentik az ezredesnek, hogy ellenség nem látható. Az ütegek beszüntették a tüzelést. Mindenfelől tüzértisztek tűnnek elő rejtett állásaikból és ujjonganak örömeikben.

A futár.

Éjfél. Kis város, nem messze a harc vonalától. Csapatok pihennek és alusszák az elesigázottak mély, buta álmát. Egy autó rohog bele ebbe az ijesztő csöndbe. Veszedelmes esend volt itt, mely fölött mint egy távoli lehelet sejtelve reszketett az ágyudörgés. Most főleg az autó és felzavarja ezt a csendet. Egy férfi ugrik ki az autóból, akiről a sötétben nem állapítható meg, öreg-e vagy fiatal, tiszt-e vagy közember. Az őrsparancsnok néhány szót vált vele. Egy alvó házat felzörgetnek. Makacsul és irgalmatlanul. Az alvók előbb nem akaróznak, ellentállanak, de az ébresztő hangok tulságosan parancsolóak. Az autós férfi felszalad a lépcsőn, oly erővel és gyorsasággal, hogy a lépcső bizonyára leszakadna alatta, ha ideje lenne rá. Bent meggyujtnak egy nyomoruságos, bűdös olajlámpát és az autós lefejt magáról többszörös burkait. Most látszik, hogy csinos, szálas természetű, sápadt, ideges arcú főhadnagy. Futár. — autón járnak most a futárok és nem lóháton — akinek holnap éjjel föltétlenül Bécsben kell lennie. Minthogy a gépén valami javítani való akadt, szert tett egy váratlan fél órai pihenőre. A közben fölébredt bajtársak köréje gyülekeznek. Megkinálják ennivalóval. Pislog tágra nyitott szemével: „Ennyivaló? Ah, az nagyszerű gondolat! Mikor is ettem utoljára? Tengapelőtt vagy tegnap? Nem emlékszem.” Egy altiszt kirohan, hogy fölkeltesse a házigazdát. De míg ezek rászánják magukat, hogy fölkeljenek, addigra nagyon sok idő telik el. Azért az altiszt maga főzi meg sürgősen a teát. Egy tiszt a szállására siet kolbászért és szardiniáért.

A futár-tiszt ezalatt szívja a nyomoruságos szoba fojtott, bűdös melegét és egész komolyan mondja: „De jó nektek!” Elegáns, ifju gavallér, aki éppen cigarettát vesz ki aranytárcájából és mégis úgy találja, hogy nagyszerű egy hely ez. Kanalankint szürcsöli a teát, lassan, mint mikor a gyerekek inyenefalathoz jutnak s mindegyik azt akarja, hogy neki még legyen belőle, amikor a többi már elfogyott. Kérdezik tőle ezt is, azt is. Előbb repülő volt a déli harctéren, azután autójával a főhadiszálláshoz osztották be, de csatákban is résztvett és annyi elbeszélni valója volna. A legtöbb kérdésre mentegetőzik: „Becsászatok meg, de nem tudom. Most már egy hét óta megyek az autómra szakadatlanul. Teljesen képtelen vagyok valamire emlékezni...” Egy hét óta nem aludt ágyban, sőt egyáltalán alig aludt és most sem ülne itt, ha a kocsis gépje nem mondta volna föl egy pillanatra a szolgálá-

KORZÓ-MOZI

Igazgató VAS SÁNDOR.

Telefon 11-85.

Csütörtökön:

A Nordisk filmgyár legújabb szenzációja!

Dr. Gar el Hama IV.

detektív dráma 3 felvonásban.

Harctéri felvételek.

Határtalan gyűlölet.

dráma 2 felvonásban.

Valamint az új kíséző műsor!

Előadások 5, 7 és 9 órákor

Rendes helyárák!

tot; de a saját testének a gépezete az nem merül ki.

Már jelentik is, hogy a gép ki van javítva és erre rögtön fölugrik. A bajtárs, aki a kolbászért és szardiniáért futott, még nem érkezett vissza. Egy pillanat múlva itt kell lennie, biztatják a többiek. De a futár mosolyog azon, hogy ezek azt hiszik, hogy ő ráér várni. Felesatoija a kardját. Egy második kardot, egy orosz, sétatálcára módjára hord. Hadi zsákmány. A többiek kíváncsiak... De ő csak bucsut int és rohog tovább a végtelen éjszakába...

A fogoly.

A nap leszállóban volt, amikor az őrmester megkapta a parancsot, hogy néhány emberrel vonuljon előrsi szolgálatra az erdőcske szélén, ott, ahol a cserjés kezdődik. Sem közelben, sem távolban nem volt ellenség látható. Már napok óta nem mutatkozott s így az egész szolgálatnak nem volt más kellemetlen oldala, mint, hogy oda lesz a legénységnek az éjjeli nyugodalma. Az éjszaka sötét volt ugyan, de enyhe, a levegő kellemes. A pár száz katona kényelmesen lépdelt, az őrmester jó messzire elől. Mikor pedig a legénység még vagy ötven lépésnyire mögötte áthaladt a pallón, ő már ott volt a rendeltetési helyén. Gyanakvó tekintettel mustrálta az erdőcskét; semmi sem mozdult. Mikor pedig visszafordult az emberei felé, közvetlenül maga előtt két idegen katonát pillantott meg, oly közel, hogy megfoghatta volna őket. Valamely más csapatost patrulljának gondolta őket és szervusszal akarta őket üdvözölni. Amde egyenruhájuk olyan idegenszerűnek tetszett és ugyeban a pillanatban arra eszmélt, hogy ezek az oroszok, akiknek ugyanaz a feladatuk lehet, ami az övé: az erdőcske előtti nyilásnál őrt állani. De már nem igen volt rá ideje, hogy a dologról sokat elmélkedjék, mert az egyik orosz már a szuronya után nyult. Azonban az őrmester gyorsabb volt és egy hirtelen, meglepő mozdulattal kiragadta az ellenség kezéből a fegyvert. Az ember maga azonban kiesuszott a kezéből és az erdőbe akart futni, mint a bajtárs, aki előbb egy lépéssel arrébb állott volt. Az őrmester rája kiáltott, hogy álljon, mert különben lő. És ha az orosz nem is értette meg magukat a szavakat, bizonyára felfogta az értelmüket. Mert automatikus mozdulattal fölemelte a két karját és állott mint a cövek. Az őrmester óvatosan közeledett feléje, megragadta és egy csaknem kedélyes gesztussal maga előtt tolta, úgy, hogy az orosz háttal volt feléje és engedelmesen lépdelt a most már fogoly orosz a palló felé, ahonnan a többiek közeledtek, akik az egészről mit sem vettek észre. Egyszerre csak golyók süvitettek feléjük az erdőből. Nem éppen sok; a másik orosz, akiknek sikerült elillania, úgy látszik, csak az örömeinek akart ily módon kifejezést adni. Az őrmester vil-

A Golem